

още всеки можеше да се съти, че тѣ сж селяни отъ Полша.

Старецътъ се казваше Лаврентий Топорка, а момичето — Марися. Тя бѣ негова дъщеря. Тѣ отиваха отъ Полша въ Америка. Въ отечеството работитѣ имъ се бѣха забъркали и отиваха злѣ. Тѣ се надѣваха да намѣрятъ доходна работа въ Америка, да си спестятъ пари и послѣ да се завърнатъ въ своето село Липинци. Въ Америка постоянно отиватъ прѣселници да търсятъ щастие и добра печалба. Но тъй като въ Америка отива много народъ, то не всички иматъ щастieto да намѣрятъ работа. Мнозина се връщатъ назадъ безъ всякаква печалба или пъкъ погинватъ тамъ отъ гладъ.

Едва прѣди нѣколко минути за пръвъ път Лаврентий и Марися се рѣшиха да излѣзатъ на кувертата. Плахо гледаха тѣ на другитѣ пасажери, на матроситѣ, на тржбата и на грознитѣ вълни, които съ своята пѣнлива грива достигаха борта на парахода. Тѣ нищо не говорѣха: не смѣха. Лаврентий се държеше съ едната си ръка за оградата, а съ другата държеше шапката си, отъ сграхъ да я не отнесе вѣтърътъ, а Марися се бѣ притиснала до баща си и всеки път, когато параходътъ се поклатѣше силно, се притискаше до него и извикваше отъ страхъ.

За щастие, вълнитѣ намаляваха, вѣтърътъ утихваше, изъ облацитѣ се подаде и слънцето. Когато видѣха слънцето, стана имъ по-леко; тѣ си казаха: „Ами че то е сжщо такова, каквото е и у насъ въ Липинци“. Всичко бѣше за тѣхъ ново и непознато, само слънцето имъ се стори старъ приятель.

Между туй, морето ставаше все по-спокойно и най-послѣ вѣтърътъ съвсѣмъ прѣстана да надува платната; отъ високото мостче се раздаде остро изсвирване на капитана и матроситѣ се втурнаха да снематъ платната. Гледката на тия хора, които бѣха се качили на високата мачта и изглеждаха като да сж увиснали въ въздуха, възбуди наново очудването на Топорка и Марися.

Платната бѣха вече прибрани, но затова пъкъ витлото почна да дѣйствува съ такава сила, щото цѣлиятъ параходъ треперѣше. Люлѣнието на парахода почти съвсѣмъ се прѣкрати. Мо-

рето изглеждаше въ далечината гладко и синьо. На кувертата излизаха все нови и нови пасажери. Лаврентий и Марися, за да не бъркатъ никому, седнаха на вжжето, навито и сложено на края на носа.

— Тате, дълго ли още ще пътуваме по вода, — попита Марися.

— А азъ отдѣ да знамъ. Когато и да попиташъ, никой не те разбира.

— Тате!

— Какво искашъ?

— Хубаво е тука, наистина, но въ Липинци е все по-хубаво.

— Е, стига си бѣбрала глупости!

Но веднага слѣдъ туй Лаврентий прибави като за себе си:

— Воля Божия!

Очитѣ на момичето се напълниха съ сълзи, а послѣ тѣ и двамата, и старецътъ и момата, почнаха да мислятъ за своето село Липинци. „Какво ли става сега тамъ, въ Липинци? Трѣбва да е падналъ вече първиятъ снѣгъ“ мислѣше си момичето и ясно виждаше Липинци: снѣгътъ скърца по пътя, прѣзъ тъмнитѣ, оголени клони се межделѣе червената зора, роякъ врани съ високъ крѣсъкъ лети дружно отъ гората къмъ селото, изъ коминитѣ се подига къмъ небето сивиятъ димъ, а въ далечината — гората, цѣла покрита съ снѣгъ, стои обагрена отъ зората.

А гдѣ е сега тя самата? Кждѣ я води баща ѝ? Тамъ въ далечината, доколкото окото вижда, вода и вода, зелени бразди и вълни, покрити съ пѣна, а по безбрѣжното море само тоя параходъ, като заблудена птица; небе надъ главата, долу пустиня, непрѣкъснатъ шумъ, като да е плачъ на вълнитѣ, а тамъ прѣдъ носа на парахода краятъ на свѣта.

Слънцето се спущаше бавно. На морската повърхностъ заблещѣ като златни люспи широка слънчева ивица и изчезна нѣгдѣ въ безкрайното пространство. Параходътъ влѣзе въ тази огнена ивица, като да гонѣше скриващето се слънце. Димътъ, който излизаше изъ тржбата, изглеждаше червенъ, платната и влажнитѣ вжжета изглеждаха розови; матроситѣ заглѣха пѣсень, а лжчезарното слънчево кълбо все се уголѣмняваше и се спущаше сѣ по-низко. Скоро почна да се вижда надъ морето само половината му, послѣ само лжчитѣ му, послѣ цѣлиятъ западъ се зару-